

var Gjenstand for offentlig Behandling, ikke maatte forlade Huset, men skulde blive indenfor dettes Environ, indtil Smittefaren var fjernet. Det kan heller ikke nægtes, at en saadan Bestemmelse i flere Henseender vilde kunne være hensigtsmæssig. Der gives jo smitsomme Sygdomme af saadan Beskaffenhed, at de raske Medlemmer af Familien, som omgive Patienten, ere særlig egnede til at bringe Sygdommen videre; det kunde derfor være heldigt at give Sundhedskommissionen Valget imellem, om den vilde flytte de raske Medlemmer ud eller paalægge dem at blive i Huset. Udvalget har taget under Overveelse, om det ikke skulde stille Vædringsforslag i saa Henseende, men har dog ment ikke at burde gjøre det, idet man kan sige sig selv, at det vilde være en Myndighed, som man vilde se med meget ilde Dine paa. Selv om de Raste i Almindelighed ikke vilde være tilbøjelige til at forlade Huset, saa vilde det saasnart der forelaa en Ordre fra Sundhedskommissionen om ikke at gjøre det, forekomme de Paagjældende i højeste Grad fororsigtig. Vi have derfor ikke ment at burde stille et saadant Forslag; det er vistnok heller ikke nødvendigt. En Sundhedskommission har nemlig Myndighed til at sige til de Raste: I skulde, samtidig med at vi isolere de Syge, flytte ud til et eller andet Lokale, efter at være undergivne Desinfektion. Naar nu de Raste bede om at maatte blive tilbage i Huset, f. Ex. for at pleie de Syge, kan Sundhedskommissionen gjøre Tilladelsen afhængig af, at Bedkommende frivillig paatager sig en Forpligtelse til ikke at forlade Huset. — Til § 18 har Udvalget under Nr. 14 stillet et Forslag om, at Vigsfølger skulde kunne forbydes. At Sundhedskommissionen maa have en saadan Myndighed, kan vel ikke betvivles. Det er Noget, som under pestagtige Sygdomme kan have sin store Betydning. Vignende Bestemmelser findes ogsaa for Tiden i Forordn. 17de April 1782. Vi have stillet Forslaget op under § 18, idet vi have næret nogen Tvivl om, hvorvidt § 20 med sin Slutningsbestemmelse om Regulatorer for Begravelser vilde hjemle Ret til at træffe en saadan Bestemmelse med Hensyn til Vigsfølger. Under § 18 have vi taget under Overveelse, om vi ikke i tredie Linie burde lade Ordene „offentlige Forsamlingssteder“ afløses af „offentlige Forsamlinger“. Det kunde vistnok være hensigtsmæssigt; men Hensynet til Grundlovens Bestemmelse om Forsamlingsfriheden vil vistnok afgive en Hindring for en saadan Bestemmelse; vi have derfor ikke stillet Forslag derom. — Jeg kommer dernæst til Vædringsforslag Nr. 15 til § 22 om, at denne Paragraf

skal udgaa. Det er ganske vist et indgribende Forslag. Det har været Gjenstand for særdeles omhyggelig Overveelse i Udvalget, hvorledes man skulde stille sig til Paragrafen. Man har i hvert Fald været paa det Rene med, at saaledes som Paragrafen forelaa, kunde man ikke tage den, den maatte undergaa forskjellige Vædringer; der frembød sig forskjellige Meninger, om den skulde forandres i den ene eller den anden Retning. Tingene er, at denne Paragraf frembyder særdeles Vanskeligheder, fordi den gaar ud paa at indføre en ny Institution, som vil være særdeles kostbar, og med Hensyn til hvilken der maa anvendes megen Omhu, inden man tager sin Bestemmelse; thi Forholdene ere saaledes, at skulde man senere opdage, at man har været mindre heldig, vil det være forbundet med Vanskelighed at redressere mulige Feil. Hvad angaar de andre Dele af Lovforslaget, kan man tage Bestemmelse om Et og Andet og lade den gjælde indtil videre; viser den sig saa at være mindre hensigtsmæssig, giver man en ny Bestemmelse; men anderledes er det med Hensyn til de her omhandlede Sygehuse. Der dreier det sig om meget betydelige Kapitaler. Efter Lovforslaget skulde der udenfor Kjøbenhavn være Epidemisygehuse for 1,300 à 1,400 Syge. Lavt anslaaet kan man regne, at et Sygehus koster mindst 2,000 Kr. pr. Seng, og naar der tages Hensyn til, at disse Sygehuse, naar de skulde være til Stede i nogenlunde tilstrækkelig Antal, maa være forholdsvis mindre, men at de mindre Sygehuse blive dyrere pr. Seng end de større, og til, at der skulde sørges for Desinfektionsovne og hensigtsmæssige Transportmidler, saa komme vi til en Udgift paa omtrent 3 Mill. Kr. een Gang for alle, en Udgift, der vilde falde paa Amtsraadskredsen og paa Kjøbstæderne. Her til vilde senere komme de meget betydelige Udgifter til Sygehufenes Vedligeholdelse, Drift o. s. v. Allerede den meget store Udgift maatte gjøre Udvalget saare betænkelig ved at gaa ind paa Forslaget. Det har derhos ikke været Udvalget klart, at det var nødvendigt at indføre Epidemisygehuse, i hvert Fald ikke i det Omfang, som Lovforslaget bestemmer. Et Antal Senge efter Forholdet 1 til 1,300 kan være ganske naturligt, hvor Befolkningen, saaledes som i Kjøbenhavn, bor tæt samlet paa et mindre Distrikt; muligvis ogsaa i forskellige af Kjøbstæderne. Overhovedet er jo Faren for Epidemiers Udbredelse mere fremtrædende i de større Kjøbstæder som Følge af, at Befolkningen der bor sammenpakked. Men i de mindre Kjøbstæder er Faren ikke